

Praha-Žižkov, 29.3.2024
P. Jareš

Hlavní práce je hotová J 19,23-30

V Bibli čteme, že “Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky.” (1 Tm 1,15 ČEP) To bylo jeho hlavní životní dílo. Vykonal je tak, že místo hříšníků podstoupil potupnou smrt na kříži. Tuto vrcholnou událost lidských dějin nám připomíná každý Velký Pátek.

1/ Mnozí lidé o významu Ježíšova díla nic nevědí. Podobají se vojákům z popravní čety. Přibití odsouzců na kříž byla prostě jejich práce. Když byli pod křížem, na kterém visel Ježíš, mysleli jen na to, co z toho budou mít. Jako vykonavatelé popravky měli právo vzít si všechny věci ukřižovaného, což bylo veškeré Ježíšovo oblečení. Ježíš tedy visel na kříži zcela nahý. Opravdu potupná smrt! Jeho práce na našem spasení vůbec nevypadala důstojně. Měla však mocný účinek, který sahá až do našich dnů, až do našich životů. Vojáci si jeho šaty mezi sebou rozdělili na 4 díly. To mohlo vypadat buď tak, že Ježíšův vnější plášť rozpárali na 4 části. Nebo tak, že si každý vzal jednu věc: boty, opasek, pokrývku hlavy-turban a vrchní roucho. Zbýval spodní šat. Dlouhá suknice, kterou tehdy lidé nosili přímo na těle. Ježíšova suknice byla bežešvá, utkaná z jednoho kusu. Vojáci ji nechtěli zničit, a tak se rozhodli, že o ni budou losovat. Svým jednáním nevědomky naplňovali stovky let staré proroctví, které předjímalo, že právě toto se bude s Kristem při jeho umírání dít: “*Dělí se o mé roucho, losují o můj oděv.*” (Ž 22,19 ČEP) Za vším potupným a bolestným, co Ježíš podstoupil, byl odvěký Boží záměr. Záměr, který Bůh ohlašoval celé věky před Ježíšovým příchodem na svět. Záměr zachránit hříšníky. O tom ale vojáci nic nevěděli, měli v tu chvíli jen své přizemní zájmy. Možná i dnes je tu někdo, kdo neví, co by mu do toho ukřižovaného Ježíše vlastně mělo být.

2/ Ježíšovi však na lidech při jeho práci záleželo. Nebyl zahleděný sám do sebe, ani do svého utrpení. Záleželo mu na nás. A nejen, že mu na nás záleželo, ono mu na nás stále záleží (sr. 1P 5,7). V jeho jednání s lidmi se jeho péče o ně vždy projevovala. V jeho posledních chvílích se projevila v jeho jednání s matkou. Ježíšova maminka tu je jednou ze čtyř žen, které stojí v blízkosti kříže. Pro všechny čtyři jistě bylo nesmírně těžké vidět na vlastní oči způsob, jakým Ježíš uskutečňoval záchranu hříšného lidstva. Pro jeho maminku to však muselo být obzvlášť těžké. Nepochybně mu chtěla být nablízku do poslední chvíle. Jan nám o jejich pocitech nic neříká. Ježíš však její vnitřní trýzeň jistě vnímal, nebyla mu lhostejná. Proto ji svěřil do péče onoho učedníka. Tímto učedníkem nebyl nikdo jiný než Jan, který nám celý tento příběh vypráví. Ježíšova matka byla zřejmě vdova a jako taková byla v tehdejší židovské společnosti po stránci hmotného zaopatření závislá na svých dětech, zejména synech. Za péči o ovdovělou matku nejspíše odpovídal nejstarší syn, kterým Ježíš byl. Pokud nejstarší syn zemřel, obvykle se o matku postarali mladší synové. Zde jde ale

možná o něco hlubšího, než pouze o hmotné zaopatření osamělé matky. Ježíšovi bratři v něho asi stále ještě nevěřili (sr. J 7,3-5). Jistě byli schopni postarat se o maminku v běžných každodenních potřebách. Avšak jen stěží jí v takové situaci mohli poskytnout duchovní podporu. Tu mohl mnohem lépe poskytnout učedník, kterého Ježíš miloval. Učedník, který v Ježíše věřil. Ježíš ho tak své matce v těžké chvíli mohl dát místo sebe. A učedník ji hned přijal za svou. Ježíš svým dílem mimo jiné vytvořil předpoklady k mezilidským vztahům, který jsou hlubší a trvalejší, než běžné vztahy příbuzenské. Snad i proto svoji matku oslovuje: “Ženo,...” (v. 26) Jeho jednání s ní je nepochybně ukázkou toho, jak moc mu na nás lidech záleží. Na kříž šel proto, že mu není lhostejná ani jakákoliv naše vnitřní trápení. A když nás chce podepřít, dává nám jednoho druhému k povzbuzení.

3/ Ježíš přinesl dokonalou oběť za hříchy všech lidí. Ježíšova prolitá krev, byla výkupným, zaplaceným Bohu za všechna naše provinění. Ukřižovaný Ježíš je smírnou obětí za hříchy celého světa. Dokonalost této oběti spočívá zejména v tom, že Ježíšova krev byla nevinná v plném smyslu toho slova. On se nikdy nedopustil žádného hříchu, a tak mohl vzít všechny viny lidstva na sebe. K dokonalosti Ježíšova díla jistě přispívají i detaily provedení. Jan si všímá toho, jak se do detailu dovršila stará proroctví. V posledních chvílích před Ježíšovou smrtí šlo o naplnění slov Žalmu 69,22: “..., když jsem žíznil, dali mi pít ocet.” (ČEP) Je poněkud zvláštní, že houbu s octem tu Ježíšovi podávají na yzopu. Matouš a Marek píší doslova o rákosu (Ř. KALAMOS; Mt 27,48; ČEP: tyč; Mk 15,36; ČEP: prut). Zřejmě si máme představit, že mu houbu podávali na tvrdém stonku této rostliny. Yzopem kdysi v Egyptě Izraelité nanášeli krev zabitých beránek na veřeje a nadpraží svých domů (Ex 12,21-23). Pro Jana byl tento detail důležitý patrně proto, že mu připomínal, že Ježíš je: “... , beránek Boží, který snímá hřích světa.” (J 1,29 ČEP) Octem byl patrně levný vinný ocet smíchaný s vodou, zvaný *poska*. Skutečnost, že i detaily Ježíšova utrpení jsou naplněním biblických proroctví, nám má jistě pomoci k víře, že Ježíš je Syn Boží. Po ochutnání octa Ježíš pronesl: “Dokonáno jest!” Dílo záchrany hříšníků je dokončeno a dokončeným zůstává. Poté Ježíš skonal.

K evangelistovi Alexandru Wootenovi přistoupil mladý muž a spíš ironicky se ho zeptal: “Co musím dělat, abych byl spasen?” Wooten odpověděl: “Už je pozdě!” a pokračoval dál ve své práci. Mladík vyděšeně reagoval: “Chcete říct, že už je pozdě, abych mohl být spasen? Nemohu pro to nic udělat?” “Už je pozdě. *Všechno už bylo uděláno.* To jediné, co musíte udělat, je uvěřit.” (Warren W. Wiersbe, *Výkladový komentář Bible*)

Shrnutí: 1/ Mnozí lidé o významu Ježíšova díla nic nevědí. Podobají se vojákům pod křížem. Nevědí, co by jim po Ukřižovaném mělo být. 2/ Ježíšovi však na lidech při jeho práci záleželo. Záleželo mu na jeho matce a záleží mu i na nás. 3/ Ježíš přinesl dokonalou oběť za hříchy všech lidí. Dokončil dílo záchrany hříšníků. Nelze už k němu nic přidat. Každý z nás potřebuje uvěřit, že se ho toto dílo osobně týká.